

Професія вчителя – доля держави

З дитинства я добре знала, що держава – це її народ. Кожен з нас є членом однієї великої родини – України. Іде час, перебираються керівники, нові події записує життя до книги історії, але одне залишається незмінним: наші діти – наше майбутнє.

Мені завжди хотілося змінити країну на краще, саме тому я вступила до педагогічного. Можливо, хтось не бачить у цьому логіки, але я спробую пояснити. Малюками ми приходимо до школи, нас зустрічає перша вчителька, яка на час навчання піклується про нас, як другамама. Мені особисто дуже пощастило з класним керівником. Це людина, яка дарувала нам любов і турботу. У нашому класі навчалися діти, що не мали батьків, але Валентина Григорівна зробила все можливе, щоб кожен учень почував себе потрібним. Можливо, вона зробила великий внесок у майбутнє, адже щасливі люди – це успішна країна.

Також не можна не сказати про вплив учителя на світогляд дитини. Проводячи виховні години, приділяючи увагу учням, педагоги продовжують працюю родини. На жаль, усе більше випадків, коли батьки не займаються вихованням належним чином, тоді освітяни прикладають великі зусилля, щоб виправити ситуацію.

«Жодне написане слово, ані прохання, сказане вголос, не може навчити молодь, якої їй слід бути. Не навчать і всі книжки у світі на всіх у світі полицях. Навчити може лише те, ким їхні вчителі.»

І справді, закохані у свою професію, вони своїм прикладом надихають нас на нові звершення, мотивують до дії. Як часто хочеться зайти до школи, подякувати нашій шкільній мамі за те, що ми, ті, хто вилетіли в дорослий світ з-під її крила, свідомі громадяни та цілісні особистості. Зараз я з гордістю можу сказати: професія вчителя – доля держави.